

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Děti země – Klub za udržitelnou dopravu**, pobočný spolek, IČ 670 10 041, Brno, Cejl 48/50, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Praha 10, Vršovická 65, za účasti osob zúčastněných na řízení: *a) Ředitelství vodních cest České republiky*, Nábřeží L. Svobody 1222/12, Praha 1, zast. **JUDr. Jiřím Stránským**, advokátem v Praze 9, Jandova 8, *b) Přátelé Slavíkových ostrovů, z.s.*, spolek, IČ 626 93 956, Lochenice č.p. 156, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.12.2010 č.j. 1109/550/10-Záb,76719/ENV/10, **t a k t o**:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce ve správním řízení a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále „*krajský úřad*“) ze dne 30.6.2010, č.j. 49993/2010/OŽPZ (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“). Žalobce zároveň požaduje i zrušení prvostupňového rozhodnutí krajského úřadu.

Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl krajský úřad ve správním řízení o udělení výjimky podle ust. § 56 odst. 1 a § 56 odst. 3 písm. h) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně přírody*“), ze zákazu zasahovat do přirozeného vývoje jedinců druhů bramborníček hnědý, koroptev polní, potápka malá a tůňák šedý. Výjimka byla povolena osobě zúčastněné na řízení, která je v záhlaví uvedena pod bodem *a)* a je investorem stavby, z důvodu zamýšlené realizace stavby souhrnně označované jako „Nový plavební stupeň Přelouč“, konkrétně realizace pozměněné varianty podle dokumentace „Stupeň Přelouč II, úprava technického řešení na Slavíkových ostrovech“. Krajský úřad výjimku povolil a současně stanovil ve výroku svého rozhodnutí za jakých podmínek.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve žalovaný uvedl, jakým způsobem orgány ochrany přírody rozhodovaly o předchozích žádostech osoby zúčastněné na řízení *a)*, tedy Ředitelství vodních cest, o udělení o výjimek z ochrany podle ust. § 56 zákona o ochraně přírody pro předchozí verze projektové dokumentace v předmětné oblasti. Druhy, pro něž byla výjimka žádána, patří do kategorie ohrožených.

Poté se žalovaný zabýval jednotlivými námitkami odvolatelů; s ohledem na stručnost svého rozhodnutí zde soud rekapituluje pouze tu část napadeného rozhodnutí, která se vztahuje k námitkám žalobce. Žalovaný uvedl, že odvolání žalobce bylo obdobné jako odvolání podané osoba zúčastněnou na řízení *b)*, pod bývalým názvem sdružení Svoboda zvířat Hradec Králové, a proto odkázal na odůvodnění námitek podaných tímto občanským sdružením.

Námitky žalobce k posudku Ing. Dejerala z března 2007 žalovaný odmítl a konstatoval, že krajský úřad využil posudek v přiměřené míře k prokázání převahy veřejného zájmu vodní dopravy nad ochranou dochované přírody v místě, tedy spíše jako vědeckou odbornou prognózu.

K námitce žalobce, že se krajský úřad nevypořádal s relevantními částmi odborného posudku Agentury ochrany přírody a krajiny České republiky, žalovaný uvedl, že tento posudek je součástí spisu. Správní orgán má právo sám rozhodnout, co označí za podklady rozhodnutí. Žalovaný považuje za procesní nedostatek prvostupňového rozhodnutí, že krajský úřad nekomentoval uvedený posudek šířeji. Avšak řada odvolacích námitek se netýká předmětu přezkoumávaného řízení (alternativní řešení stavby, její technické aspekty, posuzování biologické hodnoty území, ekonomické posouzení variant). V konkrétních odborných otázkách žalovaný uvedl, že se posudek netýká čtyř druhů posuzovaných v tomto řízení.

Námitku nevypořádání se s podklady vztahujícími se ke studii Ing. Krále žalovaný rovněž odmítl, avšak připustil, že krajský úřad nedopatřením zaměnil závěry, které vyvodil ze studií Ing. Dejerala a Ing. Krále. Krajský úřad se ani nemohl vypořádat s námitkami uvedenými v podáních Svobody zvířat Hradec Králové ke studii Ing. Krále a Ing. Kalouska z února 2007, neboť k tomu není jako orgán ochrany přírody kompetentní (šlo o studii o splavnění Labe do Pardubic z ekonomického hlediska). Tyto skutečnosti jsou však podpůrné pro faktické posouzení naplnění podmínek pro povolení výjimky.

Námitku, že krajský úřad neuvedl, jak hodnotil podklady rozhodnutí, žalovaný odmítl. Uvedl, že krajský úřad sice neuvedl, co vyvodil z jednotlivých dokumentů dokladujících veřejný zájem na stavbě, nicméně již z citace těchto dokumentů je veřejný zájem na realizaci stavby zřejmý. Znalecký posudek společnosti A-Consult s.r.o. krajský úřad jako podklad svého rozhodnutí neužil, žalovaný pak konstatoval, že k předmětu přezkoumávaného řízení posudek nepřináší žádné podstatné zjištění. Orgán ochrany přírody, který rozhoduje o výjimce podle ust. § 56 zákona o ochraně přírody, není povinen stanovit při jejím povolení určité podmínky či kompenzační opatření. Žalovaný zjistil, že krajský úřad zvažoval úpravu technického řešení na Slavíkových ostrovech a širší kompenzační opatření, jak jsou uvedena v projektové dokumentaci (př. objekty SO 43 – SO 46). Poněvadž toto řešení krajský úřad neshledal dostatečným pro ochranu zvláště chráněných druhů, stanovil při povolení výjimky z ochrany uvedené podmínky.

Pokud jde o podklady, o jejichž existenci se občanská sdružení dozvěděla až z prvostupňového rozhodnutí, ty nemusely být součástí správního spisu, neboť se jedná o veřejně přístupné dokumenty (Zásady územního rozvoje Pardubického kraje ze dne 29.4.2010, Dopravní politika České republiky pro období 2005-2020, odborná literatura). V rámci správního řízení měli účastníci řízení možnost seznámit se na krajském úřadě s projektovou dokumentací stavby, některá občanská sdružení tuto možnost využila. Spis sp. zn. SPKrÚ 22897/2006/OŽPZ představuje samostatné správní řízení, jehož byla Svoboda

zvířat Hradec Králové účastníkem, tudíž měla možnost se s ním seznámit. Žalovaný konstatoval, že krajský úřad se nedopustil tvrzeného „nevypořádání připomínek“.

Žalovaný shrnul, že krajský úřad se v prvostupňovém rozhodnutí vyjádřil ke všem podstatným námitkám, pokud jde o ostatní námitky, měl jen konstatovat, že do probíhajícího řízení nepatří, a proto se jimi nebude zabývat. Tato procesní vada však nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí.

Žalovaný dále odmítl námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, pokud jde o výskyt předmětných posuzovaných čtyř druhů živočichů. Konstatoval, že u dvou z nich nebyl výskyt v území dotčeném stavbou jednoznačně prokázán, avšak krajský úřad dospěl na základě svých zjištění a zjištění jiných osob k závěru, že přechodný výskyt těchto druhů existuje. Z tohoto důvodu krajský úřad výjimku vydal. Nejde tak o neodůvodněné rozdílné rozhodování obdobných otázek, neboť rozhodnutím ze dne 22.12.2003 č. j. OŽPZ/8254/2003 krajský úřad již vydal výjimku pro druhy batolec červený, batolec duhový a bělopásek topolový; kvůli existenci tohoto rozhodnutí krajský úřad řízení pro rody batolce a bělopáska zastavil. Nicméně podle názoru žalovaného krajský úřad na str. 14 prvostupňového rozhodnutí nepřesně uvedl, že výskyt těchto druhů nebyl jednoznačně prokázán, ačkoli na str. 9 uvedl, že dopisem Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 20.11.2007 byl informován o výskytu koroptve polní a bramborníčka hnědého. Výjimku pro řuhýka šedého a potápku malou pak krajský úřad udělil, neboť vzhledem k dostatku vhodných biotopů v území, výskytu druhů v okolí a jejich dobrým migračním schopnostem byla žádost Ředitelství vodních cest zcela oprávněná.

Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že krajský úřad nedostatečně zjistil skutkový stav věci, když nevedl dokazování k možnosti jiného uspokojivého řešení. Tato otázka totiž není předmětem probíhajícího řízení. Varianta stavby, jak byla obsažena v předložené projektové dokumentaci, totiž vzešla z procesu posouzení vlivů na životní prostředí. Nadto varianta vedení v současném korytě Labe byla vyloučena orgány ochrany přírody ještě před zahájením posuzování vlivů na životní prostředí na základě studie Ing. Dejmal.

Žalovaný konstatuje, že jiný veřejný zájem lze nejlépe hodnotit na základě rozhodnutí jiných orgánů státní správy a samosprávy. Při posuzování převahy veřejného zájmu není věcí orgánu ochrany přírody posuzovat výhody a technické parametry stavby, neboť k tomu není kompetentní. Žalovaný též neshledal, že by krajský úřad při stanovení výše veřejného zájmu na ochraně přírody ignoroval podklady poskytnuté Agenturou ochrany přírody a krajiny a Muzeem Východních Čech. Z podkladů, které krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvedl (závazné části územních plánů, usnesení vlády a přístupová smlouva České republiky k Evropskému společenství), lze dovozovat veřejný zájem na realizaci stavby. Pokud jde o převahu veřejného zájmu na stavbě vodní cesty, poukázal žalovaný na zájem současné vlády (tj. v roce 2010 – pozn. soudu) na splavnění Labe do Pardubic a odkázal na programové prohlášení vlády (str. 45).

K odvolání osoby zúčastněné na řízení b) žalovaný odmítl přezkoumání obsahu stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 29.9.2000 č. j. NM700/2234/2741/OPVŽP/00 e.o. o hodnocení vlivů na životní prostředí (*stanovisko EIA*), neboť posuzování vlivů není předmětem tohoto řízení.

Vypořádání připomínek občanských sdružení žalovaný uzavřel tak, že krajský úřad se zabýval všemi podstatnými námitkami těchto sdružení. Naopak nepovažuje za nezákonné, že

se prvostupňový orgán nezabýval všemi protiargumenty, které často směřují proti výhodnosti vodní dopravy po Labi. Žalovaný spatřuje posun ve věci v jednoznačné podpoře záměru splavnění Labe do Pardubic a stavbě plavebního stupně Přelouč II. Krajský úřad podle žalovaného jasně uvedl, z čeho vycházel a čím se při rozhodnutí řídil, jeho rozhodnutí tedy žalovaný považuje za *správní akt aplikující přiměřeně zákon o ochraně přírody*.

Žalovaný dále odmítl jednotlivé procesní návrhy žalobce:

- a) provést místní šetření k otázce výskytu dotčených ohrožených druhů ptáků – takové šetření by bylo retroaktivitou, orgán ochrany přírody vychází ze žádosti Ředitelství vodních cest a dalších údajů;
- b) vložit do spisu všechna data od Agentury ochrany přírody a krajiny, která měl krajský úřad v řízení k dispozici – vkládání odborných dat do spisu je věcí orgánu, jenž vede řízení, resp. důkazů účastníků řízení. Nadto je námitka natolik obecná, že není zřejmé, o která konkrétní data má jít;
- c) vypracovat aktuální biologické hodnocení v lokalitě – biologické hodnocení bylo vypracováno a není nezbytné zadávat vypracování dalšího, aktuálního hodnocení;
- d) provést porovnání cennosti tzv. hrčáků a Slavíkových ostrovů – toto srovnání není předmětem řízení;
- e) doplnit stanovisko Národního památkového ústavu k možnému zásahu do plavební komory – o variantě vedení kanálu korytem řeky nebylo uvažováno i z jiných důvodů, stanovisko Národního památkového ústavu k této variantě je tedy bezpředmětné.

Žalovaný uvedl, že území Slavíkových ostrovů, které má být zasaženo navrhovaným záměrem, se vyznačuje výjimečnou biodiverzitou a z hlediska výskytu a ochrany zvláště chráněných druhů má dokonce celoevropský význam. Veřejný zájem na ochraně přírody je tedy mimořádný. Žalovaný přezkoumal důvody a podmínky pro udělení výjimky podle ust. § 56 zákona o ochraně přírody a stejně jako krajský úřad dospěl k závěru, že jsou splněny. Uvádí, že klíčovým pro rozhodnutí ve věci je poměření obou veřejných zájmů. Žádost o výjimku lze podle žalovaného udělit za předpokladu, že jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, neexistuje jiné uspokojivé řešení a populace daného druhu bude udržena v příznivém stavu. Podle krajského úřadu budou podmínky pro udělení výjimky splněny.

Posouzení ekologické újmy a přínosů stavby obsažené ve studii Ing. Dejmalá žalovaný vnímá jako modelový pokus o řešení stavby, nikoliv jako důkaz převahy veřejného zájmu vodní dopravy nad ochranou dochované přírody. Vyhodnocení jiných odborných podkladů ke stavbě však nespadá do kompetence orgánů ochrany přírody a není předmětem tohoto řízení. Žalovaný zopakoval, že na stavbu bylo provedeno posouzení vlivů na životní prostředí s kladným výsledkem (souhlasné stanovisko žalovaného ze dne 29.9.2000) a ve sdělení žalovaného ze dne 25.7.2008 bylo uvedeno, že navřené změny projektové dokumentace nejsou natolik významné, aby záměr musel být znovu posouzen podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Konečně pak poukázal na dopis ministra dopravy z prosince 2010, č. j. 25/2010-230-IVD/I, který potvrdil zájem na Labské vodní cestě (prověření průplavního spojení Dunaj – Odra – Labe). Náměstek ministra dopravy v dopise ze dne 30.11.2010 č. j. 148/2010-230-VPL/1 zdůraznil význam plavebního stupně Přelouč II. S ohledem na věcnou stránku případu má žalovaný za to, že proti udělení výjimky pro předmětné druhy nejsou speciální odborné důvody ani námitky občanských sdružení. Výhrady orgánů ochrany přírody jsou spíše obecného charakteru a směřují proti narušení a zmenšení biotopů posuzovaných druhů stavbou.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce nejprve argumentuje ve prospěch své žalobní legitimace. Uvádí, že se účastnil přezkoumávaného správního řízení na základě ust. § 70 zákona o ochraně přírody, poukazuje na čl. 9 odst. 2, 3 a 4 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (*Aarhuská úmluva*, publikovaná pod č. 124/2004 Sb. m. s.) a dovozuje, že je v řízení legitimován nejen podle § 65 odst. 2 s.ř.s., ale především podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. ve spojení s Aarhuskou úmluvou a článkem 10a tehdy platné směrnice Rady 85/337/EHS, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (*směrnice EIA*), tedy k přezkumu napadeného rozhodnutí pro strážce hmotné i procesní. Upozorňuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2010 č. j. 9 As 52/2009-124.

Své námitky pak žalobce zpracoval do tří žalobních bodů:

Za prvé (žaloba III.1.) žalobce napadenému rozhodnutí vytýká porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Spatřuje je v tom, že krajský úřad jako podklad pro své rozhodnutí užil dokumenty, k nimž se žalobce nemohl vyjádřit (aktuální dokumentace ke stavebním objektům SO 44, SO 45 a SO 46, Zásady územního rozvoje Pardubického kraje, Dopravní politika ČR pro období 2005 – 2020, „odborná literatura, nálezová databáze Agentury ochrany přírody a krajiny a další informační zdroje“, spis sp. zn. SpKrÚ 22897/2006/OŽPZ). Žalovaný, aniž by se řádně vypořádal s odvolacími námitkami, pak podle žalobce pouze krátce uvedl, že jde o veřejně přístupné dokumenty a že projektová dokumentace byla uložena na krajském úřadu. Žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami, v nichž na porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu upozornil.

Dále žalobce považuje za zarážející domněnku žalovaného, že účastníci řízení jsou povinni znát veškeré veřejné podklady, i když nejsou součástí spisu. Je naopak povinností krajského úřadu o těchto podkladech účastníky správního řízení informovat, případně takové podklady pro rozhodnutí nepoužít. Za nepřipustné považuje to, že správní orgány odkazují na projektovou dokumentaci, která není součástí správního spisu, zejména dokumentace objektů SO 44 – SO 46, v níž mají být plánována nějaká kompenzační opatření. V této souvislosti žalobce namítá, že pouhý odkaz na kompenzační opatření navržené v projektové dokumentaci v odůvodnění rozhodnutí o výjimce je nedostatečný, neboť jejich dodržení právně vymahatelné. Je tak totiž ponecháno pouze na dobré vůli žadatele o výjimku, zda dokumentaci dodrží; dojde-li ke změně dokumentace, není udělená výjimka porušena. Žalobce uvádí, že kompenzační opatření by měla být do rozhodnutí „přepsána“, aby mohlo být kontrolováno jejich dodržení.

Žalovaný se řádně nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, aniž by se jí řádně, pečlivě a konkrétně zabýval (odmítl ji jen s poukazem na krátké vypořádání námítky jiného účastníka). Postup obou orgánů tak podle žalobce hrubě porušil jeho práva.

Žalovaný pak v odvolacím řízení doplnil dva nové podklady rozhodnutí (dopis ministra dopravy z prosince 2010, č. j. 25/2010-230-IVD/I a dopis náměstka ministra dopravy v dopise ze dne 30.11.2010, č. j. 148/2010-230-VPL/1). Žalovaný však neumožnil žalobci se k nim vyjádřit, čímž hrubě porušil jedno z jeho základních procesních práv zakotvené v ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Za druhé (žaloba III.2.) žalobce namítá porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k nejasně uloženým podmínkám v prvostupňovém rozhodnutí, odůvodnění (resp. nedoložení) veřejného zájmu na stavbě kanálu a jeho výrazné převahy nad zájmem ochrany přírody a k existenci či neexistenci jiného uspokojivého řešení, jak vyžaduje ust. § 56 zákona o ochraně přírody. Žalobce považuje vypořádání svých odvolacích námitek za zcela nedostatečné, jeho odvolání bylo velice rozsáhlé (30 stran) a žalovaný je vypořádal pouze na str. 8 až 11, kde pouze v podstatě přepsal shrnutí námitek žalobce z jeho odvolání a jednak odkázal na krátká vyjádření k odvolání jiného účastníka řízení a jednak zamítl některé návrhy žalobce směřující k doplnění dokazování. Předně žalobce namítá, že žalovaný se měl zabývat všemi odvolacími námitkami všech odvolatelů zvlášť (bod po bodu). Žalovanému též vyčítá, že odvolací námitky odmítl paušálně s tím, že jsou laické, irelevantní a nedůvodné, avšak neuvedl dostatečně důvody tohoto závěru. Tímto postupem žalovaný způsobil, že napadené rozhodnutí trpí zásadní vadou řízení a je nepřezkoumatelné.

K uvedenému žalobce uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, trpí však také vnitřní rozporností. Tu žalobce dovozuje z toho, že správní orgány v minulosti ve svých rozhodnutích, která jsou součástí správního spisu, dospěly k závěru, že stavba kanálu (bez ohledu na konkrétní navrhované technické řešení – ostatně technické změny dokumentace jsou jen nepatrné, což potvrzuje i Ředitelství vodních cest tím, že pro ně nemuselo žádat o změnu územního rozhodnutí a vydaného stavebního povolení) má škodlivý vliv na zvláště chráněné druhy organismů a výjimku tedy nepovolily.

Za třetí (žaloba III.3.) žalobce namítá, že nebyly splněny kumulativně podmínky pro udělení výjimky z ochrany podle ust. § 56 zákona o ochraně přírody. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12.1.2009 č. j. 7Ca 99/2006-65.

Žalobce ve správním řízení opakovaně namítal, že ve věci nebylo doloženo ve smyslu ust. § 56 zákona o ochraně přírody, že a) jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad zájmem ochrany přírody, b) neexistuje jiné uspokojivé řešení a c) populace druhu bude udržena v příznivém stavu z hlediska ochrany. Svůj závěr žalobce opíral mimo jiné o předchozí rozhodnutí žalovaného, Správy CHKO Kokořínsko a Správy CHKO Železné vrchy, které v předchozích řízeních výjimku pro stavbu kanálu nepovolily právě z těchto důvodů. Žalovaný ani krajský úřad však odmítnutí těchto námitek řádně neodůvodnili. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že mu takové námitky nepřísluší (námitky vztahující se k otázkám rozvoje vodní dopravy po Labi, ekonomiky stavby) nebo nejsou předmětem řízení (existence či neexistence jiného uspokojivého řešení) nebo byly řádně krajským úřadem vypořádány (avšak žalovaný nevysvětlil, na základě jakých podkladů, když některé podklady mají zcela opačné závěry).

Poté žalobce odkazuje na jednotlivé části svého odvolání, s nimiž se žalovaný dostatečně nevypořádal a které se vztahují právě k naplnění podmínek stanovených v § 56 zákona o ochraně přírody:

- 1) Krajský úřad založil odůvodnění převahy veřejného zájmu na studiích Ing. Dejmal a Ing. Krále a nevypořádal se s podklady, které poukazovaly na pochybení těchto studií, na něž upozornil žalobce již v odvolání ze dne 20.11.2008 proti rozhodnutí ze dne 31.10.2008.
- 2) Závěry posudku Agentury ochrany přírody a krajiny z května 2010 zpochybňují posudek Ing. Dejmal.

- 3) Posudek Agentury ochrany přírody a krajiny z května 2010 je relevantní ve vztahu k rozhodným skutečnostem v řízení (přijatelná alternativní řešení, cennost dotčených částí přírody, závažnost zásahů do přírody); krajský úřad jej však nepovažoval za podklad svého rozhodnutí.
- 4) Žalobce odkazuje na část svého odvolání ze dne 20.11.2008.
- 5) Krajský úřad se nevypořádal s kontrolními nálezy Nejvyššího kontrolního úřadu předloženými žalobcem.
- 6) Krajský úřad nevedl dokazování k závěru, že jiná možná alternativní řešení stavby jsou přijatelná. V této souvislosti žalobce poukazuje na nedostatečnost stanoviska EIA, neboť v něm nebyla hodnocena většina variant. Toto stanovisko je možné považovat za důkaz pouze pro varianty, jimiž se zabývalo.
- 7) Dále již žalobce bez dalšího poukazuje na kapitoly CH, I, J, K svého odvolání.

Žalobce uzavírá, že postupem žalovaného i krajského úřady došlo nejen k porušení ust. § 56 zákona o ochraně přírody, ale též k porušení § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se správní orgány řádně nezabývaly námitkami žalobce, nevypořádaly se s nimi a rozhodovaly, aniž by zohlednily veškeré podklady, na které žalobce opakovaně upozornil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její důvodnost.

Námítku, že součástí správního spisu nejsou údaje ze Zásad územního rozvoje Pardubického kraje či odborné literatury, odmítá, neboť požadavek žalobce by vedl pouze k neúnosné a zbytečné administrativní zátěži příslušného orgánu státní správy orgánů, který zde nerozhoduje o odborných otázkách, územním plánu či projektové dokumentaci, nýbrž o výjimce pro zvláště chráněné druhy živočichů. Žalovaný uvádí, že odborné informace lze čerpat např. studiem odborné literatury a územně plánovací dokumentace je dostupná na webových stránkách Pardubického kraje. Ostatně žalobci jsou tyto informace *chronicky známy*, a pokud si je neopatrí standardním postupem, může se obracet na příslušný správní orgán se žádostí o informaci v požadovaném rozsahu.

Ke dvěma novým podkladům pro rozhodnutí opatřeným v odvolacím řízení (dopisy ministra dopravy a náměstka ministra dopravy) žalovaný uvedl, že je užil pro aktuální potvrzení veřejného zájmu na „Labské vodní cestě“. Žalovanému bylo známo, že ekologická sdružení jsou fakticky zastupována RNDr. Patrikem, který byl toho času poradcem ministra dopravy, tudíž obsah obou dopisů mu byl jistě znám. Nadto žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce si dne 10.1.2011 vyžádal oba podklady postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, avšak v žalobě k nim konkrétní námitky. Žalovaný tedy námitku považuje za *vyhledávání formálních závad správního řízení pro jeho destrukci*. Oba podklady byly v rozhodnutí použity jen k potvrzení předchozích (obsahově shodných) podkladů, s nimiž se účastníci řízení seznámit mohli. K odvolání byly předloženy proto, aby doložily kontinuitu názoru nové vlády po volbách v roce 2010.

Namítá-li žalobce, že nebyly vypořádány konkrétně jeho odvolací námitky, žalovaný tvrdí, že sice nediferencoval, či námitky vypořádal, avšak vyjádřil se stručně a jasně ke všem napadaným skutečnostem. Žalovaný dále uvádí, že žalobce opakovaně zaujímá velmi podrobné výhrady k odborným posudkům, které jsou však podle názoru žalovaného pouze epizodní a nevyžadují tedy obsáhlé vysvětlování, neboť se netýkají předmětu řízení. Předmětem posouzení jsou odborné údaje objasňující specifickou závislost předmětných

druhů na biotopu Slavíkových ostrovů, tyto údaje však žalobce téměř neuplatňuje. Opakované zpochybňování trasy kanálů je též zavádějící, neboť ta byla schválena již stanoviskem EIA.

Žalovaný je přesvědčen o správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí. Uvádí, že při rozhodování orgánů ochrany přírody byla příroda chráněna zcela přiměřeně, což dokládá též stanovení řady podmínek k rozhodnutí o povolení výjimky. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Osoba zúčastněná na řízení *a)*, kterou je Ředitelství vodních cest (investor zamýšlené stavby), předložila obsáhlé *vyjádření k žalobě* ze dne 4.10.2011. V něm popřela důvodnost žaloby a navrhla ji zamítnout.

Ve vyjádření nejprve zpochybnila žalobní legitimaci žalobce, resp. s odkazem na judikaturu správních soudů a Ústavního soudu dospívá k závěru, že žalobci svědčí pouze aktivní legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s., a to pouze namítá-li porušení svých procesních práv (poukazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 43/2008-472, 6 As 35/2008-163 a č. j. 8 As 35/2007-92). Pro úplnost Ředitelství vodních cest dodává, že žalobci nesvědčí ani žalobní legitimace podle § 66 odst. 3 s.ř.s., a odkazuje na příslušné rozsudky správních soudů. Uzavírá tedy, že žalobce je oprávněn vznášet námitky toliko stran porušení svých procesních práv v řízení. Mezi ně řadí právo navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy v průběhu řízení, právo vyjádřit své stanovisko, právo na poskytnutí informací o řízení, možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, být vyrozuměn o provedených důkazech atd. Tvrzené zkrácení procesních práv pak musí být takového charakteru, že v jeho důsledku došlo k vydání nezákonného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 43/2008-472).

Námítka obsažená v prvním žalobním bodě považuje Ředitelství vodních cest za nedůvodné. Předně poukazuje na skutečnost, že krajský úřad umožnil všem účastníkům řízení seznámit se s podklady řízení. Uvádí, že k žádosti o udělení výjimky byly poskytnuty dokumentace pro jednotlivé stavební objekty v rozsahu dostatečném pro posouzení předmětu řízení, tj. povolení zásahu do základních ochranných podmínek. Ve spisu je založena dokumentace ke stavebnímu povolení z roku 2006, dokumentace „Změna projektových dispozic – úprava technického řešení na Slavíkových ostrovech“, z níž je zřejmé, k jakým úpravám oproti dokumentaci z roku 2006 došlo. Připomíná, že předmětem řízení není detailní posouzení všech stavebních objektů. Ostatně žalobce se s dokumentací seznámil a nenavrhoval v řízení před krajským úřadem její doplnění, tuto námitku vznesl až v odvolání.

Pokud jde o Zásady územního rozvoje Pardubického kraje, jedná se o opatření obecné povahy, které právě díky své povaze nemusí být součástí správního spisu, neboť se jedná o závazný dokument, který je krajskému úřadu znám z jeho úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, což dokládá např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 93/2007-63. Podklad označený jako Dopravní politika ČR pro období 2005 – 2013 (žalobcem označená jako období 2005 – 2020) byla schválena usnesením vlády č. 882 ze dne 13.7.2015 a je pro krajský úřad závazná ve smyslu § 30 písm. b) zákona o krajích a též skutečností známou mu z úřední činnosti ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Nadto byl tento podklad přílohou žádosti Ředitelství vodních cest.

Pokud jde o další odborné podklady (skutečnosti z odborné literatury, nálezové databáze Agentury ochrany přírody a krajiny ČR a dalších informačních zdrojů), jedná se spíše již o odborné znalosti správního orgánu, které jsou předpokladem každého hodnocení

důkazů. Tyto své odborné znalosti pak správní orgán vtělí do důvodů svého rozhodnutí a účastník řízení je pak může napadnout odvoláním, tj. zpochybnit odborné závěry, případně navrhnout důkazy k vyvrácení těchto odborných úvah. V této souvislosti Ředitelství vodních cest poukazuje na shodný názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 6.11.2008 č. j. 5 As 40/2008-52.

Namítá-li žalobce chybějící náležitosti správního spisu, za něž považuje např. i seznam všech součástí spisu, Ředitelství vodních cest považuje za podstatné, že žalobce měl možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí; nadto se nemůže jednat o takový zásah, kterým by byl žalobce zkrácen na svých procesních právech.

Ředitelství vodních cest rovněž odmítá jako nepravdivou námitku žalobce, že ve správním spise není založen spis sp. zn. SoKrÚ 22897/2006/OŽPZ, poněvadž na str. 5 – 6 prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, které písemnosti byly podkladem pro rozhodnutí a zároveň jsou obsahem uvedeného spisu.

Ve vztahu k námitce doplnění podkladů pro rozhodnutí v odvolacím řízení – dopisy ministra vnitra a jeho náměstka – poukazuje Ředitelství vodních cest na smysl § 36 odst. 3 správního řádu, kterým je umožnit účastníku vyjádřit se k důkazním prostředkům shromážděným v řízení. Materiálním předpokladem pro užití cit. ustanovení je skutečnost, že skutkový stav doznal změn, tak tomu však nebylo v posuzovaném řízení. Předmětné dokumenty totiž nezměnily ničeho na závěru učiněném krajským úřadem, že existuje veřejný zájem na dokončení Labské vodní cesty. Na podporu své argumentace odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2011 č. j. 2 As 60/2011-101. Žalobce ostatně ani neuvádí, jakým konkrétním způsobem byl zasažen na svých právech tím, že se nemohl k zmíněným dopisům vyjádřit; v tomto ohledu je tedy žalobní námitka neurčitá. Tato námitka se tedy podle Ředitelství vodních cest nezakládá na pravdě nebo není důvodná.

K druhému žalobnímu bodu, týkajícímu se nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání některých odvolacích námitek, Ředitelství vodních cest upozorňuje, že je úkolem odvolacího orgánu vypořádat veškeré odvolací námítky, rozhodně se ale nemusí zabývat všemi námitkami všech účastníků, jsou-li obsahově shodné. Rozhodne-li správní orgán o určité námitce, je jeho stanovisko závazné pro všechny účastníky správního řízení. Investor v obecné rovině uvedl, že námítky žalobce ve správním řízení jsou „velmi nesourodé, nepřehledné a obsáhlé“, které navíc v pozměněné podobě uplatní ještě další spřízněná sdružení, aby došlo k poplétání správního orgánu a některé námítky zůstaly opomenuty. Ředitelství vodních cest upozorňuje, že žalobce netvrdí konkrétně, které námítky žalovaný nedostatečně vypořádal, v tomto ohledu je žalobní bod neurčitý. Konečně uvádí, že podle jeho názoru žalovaný v napadeném rozhodnutí všechny námítky žalobce vypořádal a v této souvislosti odkázal na totožné námítky občanského sdružení Svoboda zvířat Hradec Králové.

Ředitelství vodních cest popírá, že žalovaný neřešil, jak krajský úřad hodnotil podklady rozhodnutí (zejména předložené žalobcem). Žalovaný se s nimi jednoznačně vypořádal, když uvedl, že krajský úřad hodnotil podklady podle své úvahy v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu, „*přičemž usiloval o tom, aby bylo přihlíženo ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Některé z předložených důkazů nebyly s ohledem na jejich malou odbornou úroveň, duplicitu informací, obecný charakter, nebo proto, že se týkaly předmětu řízení pouze okrajově, podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Podkladem rozhodnutí byla rovněž všechna stanoviska a vyjádření účastníků správního řízení, která obsahovala skutečnosti ve vztahu k projednávané věci.*“ Investor uzavírá, že obě správní

rozhodnutí obsahují zřetelné, jasné naprosto transparentní důvody a logicky navazují na podklady rozhodnutí. Ředitelství vodních cest dále upozorňuje na skutečnost, že, nebylo-li námitkám žalobce ze strany správních orgánů přisvědčeno, samo o sobě to nezpůsobuje porušení jeho procesních práv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.10.2004 č. j. 6 A 49/2001-41).

Ředitelství vodních cest odmítá, že by správní rozhodnutí byla vnitřně rozporná s ohledem na předchozí rozhodnutí jiných správních orgánů. Krajský úřad se s existencí předchozích rozhodnutí detailně vypořádal (str. 8 prvostupňového rozhodnutí), uvedl, že byly doplněny další podklady ve vztahu k prokázání veřejného zájmu a že není vázán dřívějšími rozhodnutími vydanými v jiných správních řízeních (s odlišným předmětem řízení).

Ke třetímu žalobnímu bodu, týkajícímu se nesplnění podmínek § 56 zákona o ochraně přírody, Ředitelství vodních cest namítá, že ve správním soudnictví žalobci tato námitka vůbec nepřísluší, neboť je svou povahou věcnou námitkou proti způsobu, jakým správní orgán o těchto otázkách rozhodl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 125/2001-44). Navíc se námitky netýkají ochrany přírody a krajiny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2009 č. j. 5 As 53/2008-243).

Pro případ, že by byly námitky soudem připsány, Ředitelství vodních cest je považuje za nedůvodné. Krajský úřad se zcela správně a dostatečně vypořádal s naplněním všech podmínek plynoucích z ust. § 56 zákona o ochraně přírody. Krajský úřad mimo jiné vycházel z posudků Ing. Krále a Ing. Dejmal, námitky, které proti těmto posudkům žalobce vznesl, pak vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Ten uvedl, že oba posudky byly využity v přiměřené míře a že slouží jako podpůrné pro faktické posouzení toho, zda byly splněny zákonné podmínky. Konkrétně Ředitelství vodních cest k jednotlivým námitkám uvádí:

- Tvzení žalobce, že posudek Agentury ochrany přírody a krajiny krajský úřad označil za „nepodklad“ rozhodnutí, je mylné; žalobce totiž dezinterpretuje odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vztahující se k posudku společnosti A-consult s.r.o. Žalovaný totožnou námitku posoudil již v odvolacím řízení a uvedl, že závěry posudku se netýkají předmětného řízení, resp. posuzovaných druhů.
- Žalobcem předložené zprávy Nejvyššího kontrolního úřadu nijak neprokazují absenci veřejného zájmu na stavbě kanálu a touto otázkou se vůbec nezabývají. Pokud jde obecně o prospěšnost stavby, Ředitelství vodních cest uvádí, že lze konstatovat, že silniční doprava v České republice je přetížena na neúnosnou míru (též ve směru na Hamburk je výstavba dálnice D8 dlouhodobě blokována žalobami), děčínské železniční hrdlo je zcela nezpochybnitelně přetížené. Nicméně Ředitelství vodních cest znovu poukazuje na skutečnost, že k těmto námitkám není žalobce procesně legitimován.
- Tvzení, že krajský úřad si neopatřil podklady pro závěr, že neexistují jiná řešení stavby, považuje Ředitelství vodních cest za nepravdivé a odkazuje na str. 13 a násl. prvostupňového rozhodnutí. Zjistil při tom, že varianty řešení byly hodnoceny v rámci procesu EIA a jiné uspokojivé řešení neexistuje. Napadené rozhodnutí pak vychází z principu, že zákon neukládá správním orgánům, aby se vypořádaly se všemi irelevantními podklady účastníků řízení. Ředitelství vodních cest dále shrnulo, jakým způsobem byla posuzována variantní řešení v procesu EIA. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 8/2010-323 se v řízení podle § 56 zákona o ochraně přírody již nelze k posuzování jednotlivých variant vracet.

- Pouhý odkaz žalobce na jednotlivé části jeho odvolání nepovažuje Ředitelství vodních cest za způsobilý žalobní bod, neboť není zřejmé, čeho se žalobce prostřednictvím těchto odkazů domáhá. Nadto se jedná o otázky hmotněprávního charakteru, které nadto nesouvisí přímo s ochranou přírody a krajiny. Ředitelství vodních cest poté konkrétně uvádí, že se žalovaný těmito námitkami v napadeném rozhodnutí zabýval.

Ze všech uvedených důvodů tedy Ředitelství vodních cest považuje žalobu za nedůvodnou a navrhlo soudu, aby ji zamítl.

Při jednání před soudem žalobce, žalovaný i osoba zúčastněná na řízení *a)* setrvali na svých dosavadních, dříve přednesených a uplatněných argumentech a na skutkových tvrzeních a právních závěrech, na nichž založili žalobu, správní rozhodnutí a vyjádření k žalobě, s tím, že je v hlavních bodech krátce zrekapitulovali. S ohledem na procesní ekonomii a nepřipustnost opisovat ze spisu skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy (§ 157 odst. 2 o.s.ř., § 164 s.ř.s.) soud odkazuje na záznam z jednání založený ve spise.

Městský soud v Praze (dále jen „*Městský soud*“ nebo „*soud*“) přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a zvažoval všechny aspekty rozsáhle zpracované žaloby a jejích žalobních bodů, byť se do určité míry překrývají, jakož i řešení a důvody obou správních rozhodnutí (prvostupňového i druhostupňového) a aspekty podrobně zpracovaných a rovněž obsáhlých vyjádření osoby zúčastněné na řízení *a)*, jež se ve svém procesním postavení – přestože v řízení jedná „sama za sebe“ a nemůže disponovat jeho předmětem (§ 34 odst. 3 s.ř.s.) – z povahy věci profilovala jako interesent žalovaného. Žalobu neshledal důvodnou, neboť žalovaný se dostatečně a přesvědčivě vypořádal s odvoláním žalobce ve správním řízení a věc samu zvážil a věcně rozhodl v souladu se zákonem.

Neshledal-li Městský soud převahu argumentů na straně žalobce pro požadované zrušení správních rozhodnutí, neznamená to ještě (jako v řadě jiných právních sporů), že by řešení věci (předmětu sporu) bylo černobílé a že by žalobní body obsahující řadu námitek byly zamítány „absolutně“. V tak rozsáhlém správním řízení, jako bylo řízení toto, se zřejmě žádný správní úřad zcela nevyvaruje drobných procesních pochybení, soud má ale za podstatné a zásadní to, že případné procesní nedostatky ve správním řízení neměly či nemohly mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s. a contrario). Soud dospěl k závěru, že napadená rozhodnutí, a to již v dostatečné míře samotné rozhodnutí prvostupňové, odpověděla na všechny otázky a právní a skutkové problémy dostatečně tak, jak měla. Otázkou může být, zda rozhodnutí druhostupňové mohlo či nemuselo být podrobnější, ale soud vychází z principu, že prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí zvláště v situaci, když to druhostupňové je zcela potvrzující, tvoří jeden celek. V takovém případě proto není zapotřebí nadbytečně formalisticky opakovat to, s čím se shoduje druhostupňový správní orgán s prvostupňovým.

Průběh přezkumu byl poznamenán na jedné straně složitě a nepřehledně koncipovanými žalobními námitkami (zřejmě výjimečně i písarskými omyly), na žalované straně pak nepřehledným, nečíslovaným a přitom rozsáhlým spisovým materiálem, vedeným bez zřejmého systému a spisového přehledu či seznamu založených dokumentů. Soud sdílí námitku žalobce v tomto smyslu v bodě III.1.1. žaloby, avšak nedostatek přehlednosti

a systematickosti správních spisů není takovým porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mělo nebo mohlo mít v daném případě za následek nezákonné rozhodnutí.

Při přezkumu a rozhodování vycházel soud z následujících úvah:

K úvodu žaloby a otázce žalobní neboli procesní legitimace na straně žalobce:

Otázka žalobní legitimace občanských sdružení (nově *spolků*) zabývajících se ochranou životního prostředí, resp. přírody a krajiny (tím i žalobní legitimace žalobce v tomto řízení) je řešena konstantní judikaturou tak, že se jedná o žalobní legitimaci podle ust. § 65 odst. 2 s.ř.s. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.9.2009 č.j. 1 As 40/2009-251 *podotýká, že aktivní žalobní legitimace občanských sdružení, jejichž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, se zpravidla odvíjí od § 65 odst. 2 s. ř. s., a dodává, že jak již dříve uvedl jeho rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 23.3.2005 č. j. 6 A 25/2002-42, podmínka, podle níž žalobce není k žalobě oprávněn podle § 65 odst. 1 s.ř.s., vystihuje to, proč se tomuto typu žalobců říká zájemníci: ve správním řízení nemohli být dotčeni na své vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního. Tyto osoby se podle Nejvyššího správního soudu účastnily správního řízení z toho důvodu, že v něm uplatňovaly určitý zájem, např. zájem na ochraně přírody; nejčastějšími zájemníky jsou právě ekologické spolky. Zdůvodnění týkající se žalobní, resp. aktivní procesní legitimace pak končí úvahou, že žalobce, kterým je občanské sdružení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení; tvrzené zkrácení na právech musí být zároveň takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí, a že aktivní žalobní legitimace občanských sdružení však není dána ve vztahu k jakýmkoli žalobním námitkám, ale pouze k námitkám relevantním z hlediska zájmů hájených daným občanským sdružením. Žalobce samotného jako právnickou osobu, která není subjektem práva na příznivé životní prostředí (rozhodnutí Ústavního soudu I.ÚS 282/97 a IV.ÚS 254/02) se pak v tomto případě nemohou „osobně“ jakkoli dotknout právní důsledky přezkoumávaného, napadeného správního rozhodnutí.*

Městský soud nemá důvod odchytil se od tohoto výkladu, který je podán i v četných dalších rozsudcích Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 19.6.2007 č.j. 5 As 19/2006-59, rozsudek ze dne 25.2.2010 č.j. 6 As 35/2008-163, rozsudek ze dne 3.6.2010 č.j. 9 As 52/2009-124 nebo rozsudek ze dne 10.2.2010 č.j. 6 As 43/2008-472). Přezkum tvrzeného zkrácení na procesních právech přitom chápe v „širším“ pojetí, tzn. že se přiklání k takovému pojetí žalobní legitimace, které se neomezuje jen na formalistickou interpretaci institutu procesních práv v tom smyslu. Přezkoumává-li se, zda byl účastník správního řízení zkrácen na svých procesních právech ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s.ř.s., tak předmětem těchto uplatněných procesních práv jsou obvykle námitky nebo výtky, které z velké části nebo většiny míří do hmotněprávní podstaty věci. Městský soud zastává stanovisko, které lze vyhledat i v komentářové právní literatuře (Soudní řád správní, Komentář, C.H.Beck, 1. vyd. 2014, str.507-508) a podle něhož se tímto přezkumem určitým způsobem dostáváme i do oblasti hmotněprávní, pokud jde o zodpovězení otázky, zda se správní orgán vypořádal s hmotněprávními námitkami a návrhy právnické osoby, jejímž hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (§ 70 zákona o ochraně přírody). K této otázce se již vyjádřil i Nejvyššího správního soudu ve svém rozsudku ze dne 6.8.2009 č. j. 9 As 88/2008-301. Zde mimo jiné konstatoval, že *procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by se stalo vyprázdněným pojmem.*

K **prvnímu žalobnímu bodu** a otázce způsobu vypořádání se s odvolacími námitkami v napadeném rozhodnutí žalovaného a chybějících podkladů ve správním spise (tvrzené porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu), je třeba zdůraznit, že žalobní námitka je formulována značně obecně. Není tak jasné, jaký dopad měla mít tvrzená porušení řízení do vlastních práv žalobce. Na tuto skutečnost důvodně upozorňuje i osoba zúčastněná na řízení a). Žalobce sám konkrétně neuvádí, jak mělo být zasaženo do jeho práv. Soud proto námitku neshledal důvodnou.

U podkladů doplněných v odvolacím řízení je třeba zvážit, zda nový podklad mohl vůbec nějak změnit názor odvolacího orgánu oproti prvostupňovému, tzn. zda mohlo mít vyjádření (např. opomenutého) účastníka vliv na výsledek. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15.6.2011 č.j. 2 As 60/2011-101 vyplývá, že *lze tedy dospět k závěru, že stěžovatel pochybil, pokud v rámci odvolacího řízení nepostupoval podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a nevyzval účastníky řízení (žalobce), aby se k doplněným podkladům vyjádřili. ... Těmito podklady pouze došlo k potvrzení závěrů, k nimž dospěl správní orgán v územním řízení. Stěžovatel z těchto podkladů při svém rozhodování vycházel, nelze však důvodně předpokládat, že by reakce žalobců na tyto podklady – byť prostor pro ni měl být ze strany stěžovatele aktivně poskytnut – mohla mít vliv na výsledek rozhodnutí v odvolacím řízení, resp. na jeho zákonnost.* Touto optikou je pak nutno posuzovat žalobní námitku, která se větví, co do druhů dokumentů a fází řízení, v nichž byly podklady opatřeny.

Pokud jde o podklady prvostupňového rozhodnutí, u nichž žalobce namítá, že nebyly obsaženy ve spise a o nichž se dozvěděl až z prvostupňového rozhodnutí, je nutno posoudit, o jaký podklad se jednalo. Vzhledem k tomu, že žalobce není zcela konkrétní, lze se soustředit jen na podklady, které výslovně zmiňuje.

- a) Aktuální stavební dokumentace k objektům SO 44, SO 45 a SO 46. Není zřejmé, proč právě tyto objekty považuje žalobce za podstatné. Žalovaný na ně poukazuje ve svém rozhodnutí na str. 6 v závěru bodu D/). Podle žádosti o výjimku se jedná o objekty: rekultivace, doprovodná zeleň a nadregionální biokoridor. Spis obsahuje výkres „nové situační řešení – celková situace“, v elektronické podobě jsou přiloženy i „charakteristické příčné řezy kanálu“. K dokumentaci k objektům SO 44 až 46 pak žalobce netvrdí nic konkrétního, k čemu měla dokumentace sloužit či co z ní měly správní orgány dovodit; to ostatně potvrzuje i obsah prvostupňového rozhodnutí. Podrobná projektová dokumentace pak musí být jistě k územnímu a stavebnímu řízení.
- b) Zásady územního rozvoje Pardubického kraje jsou opatřením obecné povahy, tedy dokument, který je krajskému úřadu jistě znám z jeho úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního řádu). Požadavek, aby je musel správní orgán dopředu označit ve spise jako možné podklady rozhodnutí, když na ně chce posléze v odůvodnění rozhodnutí odkázat, není relevantní.
- c) Dopravní politika České republiky pro dané období, počínajíc rokem 2005. Ve spise je založeno usnesení vlády č. 882/2005 ze dne 13.7.2005, kterým vláda schválila tento dokument. Jde tudíž o veřejně přístupný dokument.
- d) Odborná literatura, nálezová databáze Agentury ochrany přírody a krajiny a další informační zdroje. Nejde přímo o podklady rozhodnutí ve smyslu důkazů, spíše jde o zdroje odborných informací. Nemusí být proto součástí spisu. Faktem je, že pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí by měla „odborná literatura“ být

specifikována blíže (tj. konkrétní citací), nicméně vliv na zákonnost rozhodnutí takový nedostatek nemá.

Obecně lze dodat, že je mylný takový názor žalobce, že by správní orgány měly účastníky upozorňovat na veškeré „zdroje informací“ pro své rozhodování před vydáním rozhodnutí. Správní orgán má vždy jistou znalost problematiky v rámci oblasti působnosti, která je mu svěřena a kterou při rozhodování aplikuje. Teprve pokud nejde o všeobecně známé skutečnosti, měl by případně v rozhodnutí uvést zdroj svého poznání. Účastník pak může ve správním řízení namítat, že „fakta“ jsou jiná, a zpochybnit věcnou správnost tvrzení správního orgánu. Tomu přisvědčil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.11.2008 č. j. 5 As 40/2008 – 52: *„Každý správní orgán do rozhodnutí vždy vtělí i své odborné znalosti, to je předpokladem každého hodnocení důkazů, k němuž je třeba určitých odborných znalostí. Seznámení s nimi pak je před rozhodnutím prakticky vyloučeno; ostatně nejedná se o podklady rozhodnutí, ale už o způsob jejich hodnocení. Svě odborné znalosti vtělí správní orgán do důvodů rozhodnutí. To účastníkovi řízení umožňuje proti nim brojit v odvolání, zpochybnit odborné závěry a případně i navrhnout důkazy, které odbornou úvahu vyvrátí.“*

Druhou skupinou jsou pak podklady doplněné v odvolacím řízení, a to dopisy ministra dopravy a jeho náměstka. Ve správním spise jsou obsaženy. Soud sice nevidí důvod k tomu, proč by je žalovaný neměl dát žalobci k vyjádření, avšak po obsahové stránce nepřinesly výrazně převratné informace, takže nedošlo k takové vadě řízení, která by mohla znamenat případnou nezákonnost rozhodnutí vydaného k výjimkám podle ust. § 56 zákona o ochraně přírody. Žalovaný ve svém rozhodnutí (*rozhodnutí žalovaného*) výslovně na str. 10 podotkl, že posun ve věci je i pro ministerstvo (roz. pro žalované ministerstvo) v jednoznačné podpoře vlády a Ministerstva dopravy záměru splavnění Labe do Pardubic a stavbě „Stupeň Přelouč II“.

Druhý žalobní bod, resp. námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů (tvrzené porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu) je přes rozsáhlost žalobního textu velice nekonkrétní. Nerozvádí, které konkrétní otázky, resp. odvolací námitky ze správního řízení měly být podle žalobce vypořádány nedostatečně. Žalobce sice namítá, že nepřezkoumatelné je stanovení podmínek rozhodnutí, ale nic bližšího již k tomu neuvádí.

Míra precizace žalobních bodů, kterou nelze zaměňovat s jejich rozsáhlostí a která významně ovlivnila i toto řízení, pak *do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008- 78). Zákonný požadavek na ně je naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu. Soud neshledal nic, co by bylo zjevně nepřezkoumatelným, aby měl povinnost rušit rozhodnutí ex offio (viz rozhodnutí téhož soudu ze dne 8.3.2011 č. j. 7 Azs 73/2009-84).

Jako mylnou je třeba odmítnout představu, že druhostupňový správní úřad (zde žalovaný) se musí povinně vypořádávat odvolacími námitkami kasuisticky „bod po bodu“ a že vždy opakovaně *by se měl námitkami každého odvolatele zabývat zvlášť*. Za podstatné je třeba

považovat přezkoumání všech námitek po věcné stránce. Nicméně je odpovědností žalovaného, že se bude zabývat všemi odvoláními v celém rozsahu, uvede, které námitky jsou nepřipustné a proč, přípustné námitky poté věcně vypořádá. Není proto důvodné spatřovat pochybení žalovaného v tom, že se ke strukturovaným odvolacím námitkám ke každému ze zákonných kritérií nevyjádřil taktéž strukturovaně (srov. zdůvodnění podané Nejvyšším správním soudem v obdobné situaci v rozsudku ze dne 30.9.2014 č. j. 6 As 155/2013-34). Jestliže se určité námitky účastníků řízení překrývají, má i soud za to, že se lze s těmito námitkami vypořádat souhrnně a že tak učinil v dostatečné míře jak prvostupňový správní orgán, tak i správní orgán druhostupňový, aby mohl ve věci rozhodnout. Takové vypořádání námitek soud nevylučuje a nejedná se o jejich *paušální odmítnutí*, jak označuje postup žalovaného ministerstva žaloba. Podstatné je, že účastníkům včetně žalobce byl dán dostatečný prostor k vyjádření se k podkladům, ať už v prvním nebo ve druhém stupni správního řízení a že s těmi námitkami konkrétně žalobce, o něhož se v tomto řízení jde, bylo naloženo tak, že byly vypořádány.

Pokud jde o tvrzenou „rozpornost“ předchozích názorů orgánů ochrany přírody v předchozích řízeních, krajský úřad svůj postup vysvětlil a odůvodnil na str. 8 prvostupňového rozhodnutí dostatečně podrobně a přesvědčivě. Soud proto odkazuje na text odůvodnění, které je známo všem účastníkům řízení, aniž by bylo nutné je opakovat. Navíc je zřejmé, že se při předchozím rozhodování o výjimkách a jejich povolení či nepovolení jednalo o jiné druhy, tudíž i míra veřejného zájmu na jejich ochraně a míra jejich poškození stavbou kanálu je odlišná. Přestože žalovaný k této otázce spíše mlčí, když jeho vyjádření na str. 7 v bodě G rozhodnutí směřuje poněkud jiným směrem, nelze z takového postupu dovozovat nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, které je naopak nezbytné vnímat a aplikovat v jednotě s prvostupňovým rozhodnutím.

Ve **třetím žalobním bodě** žalobce namítá porušení ust. § 56 zákona o ochraně přírody a opět opakuje, co již uplatnil v mírně jiné podobě a formulaci v rámci předchozích žalobních námitek. Správní orgány se podle žalobce nedostatečně vypořádaly s jeho námitkami proti jejich závěru, že byly naplněny podmínky § 56 zákona o ochraně přírody pro udělení výjimky. Pokud jde o uplatnění ust. § 56 zákona o ochraně přírody, jádrem ustanovení je právní úprava střetu mezi dvěma veřejnými zájmy, zájmem na ochraně přírody a jiným veřejným zájmem, zde zájmem na stavbě určité dopravní cesty.

V obecné rovině lze prvostupňové rozhodnutí považovat za dostatečné a argumentačně přesvědčivé. Zabývalo se všemi podmínkami plynoucími z ust. § 56 zákona o ochraně přírody (str. 10 až 14) a dokonce odůvodnilo i odlišný závěr oproti předchozím rozhodnutím. Žalovaný do toho zdůvodnění zasáhl tvrzením, že některé námitky žalobce jsou nepřipustné. Do určité míry této argumentaci lze přisvědčit, například v tom, že *není věcí orgánu ochrany přírody posuzovat technické parametry* a není ani předmětem řízení hodnotit ekonomickou výhodnost lodní dopravy, resp. založit svou argumentaci *na skutečnostech, které nesouvisí se zájmy ochrany přírody (dopravní aspekty či ekonomika)*, ale v situaci, kdy orgán ochrany přírody má formulovat *převahu veřejného zájmu* na lodní dopravě (na realizaci předloženého konkrétního technického řešení plavebního stupně Přelouč a stavbě kanálu) a poměřit ji se zájmem na ochraně kriticky ohrožených druhů, jsou i tyto úvahy do určité míry relevantní a nejsou nezákonnými. Pokud jde o zkoumání „nemožnosti jiného vhodného řešení“, krajský úřad správně vycházel z posudku EIA, který určil nejvhodnější řešení a žalovaný totéž zopakoval, i když stručněji. Takový postup odpovídá závěrům rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2010 č. j. 1 As 91/2009-83, z něhož plyne, že obsah stanoviska je závazný pro všechny orgány při veškerém rozhodování o daném záměru, resp.

probíhalo-li řízení o vydání souhlasu podle § 12 odst. 2 a § 44 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, podle správního řádu z roku 1967, musí být na stanovisko ELA nahlíženo jako na závazný podklad pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody, jenž musí být v tomto rozhodnutí zohledněn v rozsahu, v jakém se vztahuje k posuzovanému předmětu řízení, tj. v rozsahu posouzení vlivů stavby na krajinný ráz a na zvláště chráněné území.“ (tento rozsudek tak překonal právní názor rozsudku zdejšího soudu ze dne 12.1.2009 č.j. 7Ca 99/2006-65, na nějž žalobce odkazuje).

Jednotlivé námitky uplatněné v rámci třetího žalobního bodu byly posouzeny takto:

- a) Výhrady proti obsahu odborných studií (posudků) Ing. Dejmal a Ing. Krále soud neshledal důvodnými. Krajský úřad uvedl vcelku podrobně, z čeho dovozoval, že existuje jiný veřejný zájem na stavbě kanálu (str. 10-12 prvostupňového rozhodnutí) a do značné míry převzal závěry jednotlivých posudků (str. 11-12). Žalovaný se pak vyjádřil v této souvislosti tak, že posudky jsou využívány *v přiměřené míře* (str. 4 bod A, str. 5 bod C rozhodnutí žalovaného), že krajskému úřadu hodnocení výhodnosti lodní dopravy nepříslušelo, a proto je nadbytečné (str. 8 bod I), a že veřejný zájem lze nejlépe hodnotit na základě rozhodnutí jiných orgánů státní správy (str. 7-8, body I, J, rozhodnutí žalovaného). Je pravdou, že krajský úřad mohl být v citacích střidmější a žalovaný mohl být naopak ve zdůvodnění obsírnější, nicméně vycházejí především ze str. 13 prvostupňového rozhodnutí lze uznat hodnocení *převahy veřejného zájmu* za zcela dostatečné a odpovídající požadavkům kladeným judikaturou Nejvyššího správního soudu. K pojmům veřejný zájem a jiný veřejný zájem se vyjádřil v tomto kontextu i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.5.2013 č.j. 6 As 65/2012-161, v němž uvedl, že: „[z]ásada ochrany veřejného zájmu neznamena, že by správní orgány měly veřejný zájem, přesněji řečeno veřejné zájmy, samy formulovat, to je zásadně úkolem moci zákonodárné. Úkolem správních orgánů je při aplikaci zákonů, které jednotlivé veřejné zájmy definují, v jednotlivých případech takto obecně formulované veřejné zájmy konkretizovat. Ústavní soud k otázce definování veřejného zájmu ve správním řízení uvedl, že „veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování ...“ (náleze ze dne 28.6.2005 sp. zn. Pl. ÚS 24/04)“. Správní orgán, pokud aplikuje ust. § 56 zákona o ochraně přírody v konkrétním případě, musí tedy nejprve konkrétně určit, jaké veřejné zájmy jsou posuzovány a stojí proti sobě. Na jedné straně to bude pravidelně ochrana přírody a krajiny, konkrétně ochrana zvláště chráněných živočichů. Poté správní orgán označí *jiný veřejný zájem* a přistoupí k poměření obou veřejných zájmů. Musí mít na paměti, že „[v] případě vážení dvou veřejných zájmů, které jsou v kolizi, obdobně jako v případě kolize základních práv, musí správní úřad totiž nejprve řádně určit a individualizovat na konkrétní případ oba veřejné zájmy, které jsou ve hře, a poté porovnat závažnost obou v kolizi stojících veřejných zájmů s tím, že zásah do žádného z obou chráněných veřejných zájmů nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva. Při řešení kolize veřejných zájmů je třeba, aby bylo zachováno maximum z obou kolidujících zájmů, přičemž by mělo být identifikováno jádro a periferie kolidujícího veřejného zájmu a z obou veřejných zájmů, které jsou ve hře, by mělo být zachováno alespoň jejich jádro“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j.

6 As 65/2012-161, bod 41). Za pomoci promítnutí těchto zásad do přezkoumávaného správního řízení a napadených rozhodnutí lze dospět k závěru, že žalobcova procesní námitka není důvodná a že žalovaný se s námitkou žalobce vypořádal, i když nikoli podle žalobcových představ. Předmětem soudního přezkumu – s ohledem na výše zdůvodněnou otázku žalobní legitimace – pak je, zda tak správní orgán dostatečně učinil, nikoli to, k jakému věcnému závěru dospěl.

- b) Obsahu rozhodnutí žalovaného neodpovídá žalobní tvrzení, podle něhož se správní orgán nevypořádal s podklady, které zpochybňovaly studie Ing. Dejmalá a Ing. Krále, tedy i se závěry posudku Agentury ochrany přírody a krajiny. Rozhodnutí žalovaného sice kritizuje skutečnost, že se krajský úřad nevypořádal s posudkem Agentury ochrany přírody a krajiny, na druhé straně však připomíná odůvodnění krajského úřadu na str. 4 prvostupňového rozhodnutí ohledně posudku společnosti A-Consult plus, spol. s r.o., který nebyl shledán relevantním podkladem pro rozhodnutí. Na str. 5 (pod bodem B) žalovaný uvádí své zjištění, že posudek Agentury ochrany přírody a krajiny byl do spisu zařazen, ale správní orgán k jeho zjištěním směřujícím proti předmětné stavbě nepřihlédl v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Lze souhlasit se závěrem žalovaného, že je právem správního orgánu stanovit, co označí za zásadní podklady rozhodnutí, včetně toho, že procesním nedostatkem bylo, že krajský úřad uvedený podklad šířeji nekomentoval. Žalovaný však zároveň zdůraznil a vysvětlil, že tento posudek se po odborné stránce vůbec nevztahuje na nyní posuzované čtyři druhy živočichů. Námitka proto není důvodná.
- c) Posudek Agentury ochrany přírody a krajiny se vyjadřuje k relevantním skutečnostem, kterými byly alternativní řešení, cennost přírody a závažnost zásahů. Námitku soud nepovažuje za důvodnou. Žalovaný se s obsahem posudku vypořádal, krajský úřad pak měl dostatečné podklady pro hodnocení namítaných otázek a řádně jejich řešení odůvodnil. Námitka je formulovaná tak široce a neurčitě, že vlastně není úplně patrné, co se z ní má dovodit ve vztahu k právům uplatněným žalobcem v rozsahu jeho procesní legitimace.
- d) Námitka uplatněná na str. 9 žaloby jako odkaz na část žalobcova odvolání ze dne 20.11.2008 je zcela nejasná, takže se s ní soud nemůže zabývat. Rozhodnutí o tomto odvolání ani posouzení efektivnosti výstavby vodního díla z ekonomického hlediska není předmětem tohoto řízení.
- e) Pokud jde o nálezy (zprávy) Nejvyššího kontrolního úřadu, na něž se žalobce odvolává na str. 9 žaloby, lze sice přisvědčit tomu, že se s nimi žalovaný nevypořádal, avšak tyto dokumenty stojí zcela mimo předmět přezkoumávaného řízení. Nevypořádání se s nimi proto nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí.
- f) Rovněž výtku, že si krajský úřad neopatřil důkazy o tom, že jiná technicky možná alternativní řešení nejsou přijatelná, jakož i neustále opakovanou výtku vůči stanovisku EIA (žaloba str. 10), nelze shledat důvodnou. Blíže viz začátek výše uvedeného odůvodnění k stanovisku soudu k třetímu žalobnímu bodu. Jestliže z procesu EIA vyšla „vítězná varianta“, pak již orgány ochrany přírody nemohou dále zkoumat „jiná vhodná řešení“ ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody.

- g) Námitky, kterými žalobce pouze odkazuje na jednotlivé celé „nevypořádané“ kapitoly odvolání, jsou zcela neurčité, a proto nepřezkoumatelné. Na tomto místě je nutno opět připomenout tezi Nejvyššího správního soudu o *přímé úměře precizace žalobních bodů a rozsahu právní ochrany, které se žalobci dostane* (viz výše v rámci odpovědi na druhý žalobní bod). Jinými slovy, nestačí, odkáže-li žalobce pouze obecně na jakákoli svá dřívější podání v řízení, nadto nikoli v řízení soudním, nýbrž předcházejícím řízení správním. Takže jen pro úplnost se připomíná, že ke kapitole CH (rozvoji lodní dopravy a její výhodnosti) se žalovaný se vyjádřil na str. 7 a 8 v bodě I) rozhodnutí, ke kapitole I (nesprávnému hodnocení veřejného zájmu) se žalovaný vyjádřil na str.8 v bodě J) rozhodnutí, ke kapitole J, resp. k potřebnosti stavby a veřejného zájmu se žalovaný vyjádřil na str.8 v bodě K) a ke kapitole K (nevypořádání námitek žalobce z roku 2010 a ze dne 1.9.2008, kdy druhé zmíněné podání není předmětem přezkumu), lze uvést, že námitky žalobce krajský úřad vypořádával a žalovaný přezkoumal jeho rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak při jednání před soudem sdělil, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost v řízení, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. prosince 2014

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu